

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 188. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387946032/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

hældige Forandring var indtruffen: at nogle rejsende Musici etsteds havde sluttet sig til vores Bandc. Een af disse, en Romer af Fødsel, opdagede min Syngegave, og paatog sig at uddanne den. Da jeg herved paa dobbelt Maade kunde bidrage til at fylde Directørens Casse, tillod han mig gjerne at nyde Romerens Underviisning; og jeg nød den med dobbelt Lyst; thi for det første elskede jeg Sang – Glædens og Sorgens Tolk i Menneskets Bryst –; for det andet var jeg saalænge befriet for Directørens og hans Kones Mishandlinger; og for det tredje kunde jeg hos min godhjertige Lærer spise mig mæt i Macaronis. – Jeg gjorde god Fremgang; men til min egen Skade; thi forhen havde jeg sluppet med at voltigere og dandse, nu maatte jeg ogsaa synge offentlig. Og da jeg gjorde dette med Tvang og Frygt, var jeg ikke stedse saa heldig at indhøste Tilhørernes Bifald; og da fik jeg arme Strakkel Hug til min Aftensmad.»

Her sukkede hun smerteligt, og afførte et par nedrullende Taa-
rer; ogsaa mine randt ved Forestillingen om denne Engels grusomme
Behandling. Jeg følte mig saa beklemt, at jeg ikke kunde fremføre et
Ord.

»Mene vedblev hun, »Gud forbarmede sig over den forældreløse
Skabning, og frelste mig af disse Barbarers Hænder. Vi befandt os just
i Livorno, for derfra at indskibe os til Engelland. Under den sidste Fo-
restilling havde jeg gjort mine Sager saa slet, at jeg havde den haarde-
ste Straf at vente. I min store Angest besluttede jeg nu at udføre det
Forsæt, hvori jeg hidtil var bleven hindret. Endnu inden Forestillin-
gen var forbi, sneg jeg mig bort, og løb af alle Kræfter lige ned til
Havnen, og styrtede mig i Vandet. Det var i Aftenskurvingen; men
nogle Sømænd, ved hvis Skib jeg sprang ud, havde seet mig. Øjeblik-
kelig kastede Een sig ned, greb mig, og bragte mig uskadt op paa
Dækket. Aldrig saasart var dette skeet, før min Tyran med en anden
af Banden, som strax maae have mærket min Flugt, kom farende til
og fordrede mig udleveret. Jeg skreg og kastede mig ned for min
Redningsmand. Jeg omsnoede hans Been, »frels mig! behold mig!
drøb mig!» raabte jeg med min sidste hendoende Kraft – Bevidsthe-
den forlod mig. – Da jeg opvaagnede befandt jeg mig liggende af-
klædt i en Seng, og i et smukt Værelse, som havde et for mig aldeles
fremmed Udseende. En venlig Mand i blaa Klæder sad hos mig, og da
han saae, at jeg slog Øjnene op, klappede han mine Kinder, og talte
saa kjerligt til mig, at jeg greeb hans Hænder, og bedækkede dem med

Kys. »Bliver jeg hos dig? er Rosetti borte? vil Du hytte mig for ham? vil du beholde mig?» saaledes raabte jeg, og strakte mine skjælvende Hænder ud imod ham. Han kyssede min Pande, og gav mig de trøstefulde Forsikringer: at jeg var i fuldkommen Behold: Han havde løskjøbt mig; og jeg havde ikke meer at frygte af den slemme Rosetti.»

Alices Øjne tindrede; hun udtrak sine Hænder, som om han endnu stod for hende, og sagde: »Gud glæde dig, min Sjæls frelser, ihvor du er! i denne Verden, eller i en bedre! – der! –« med en Madonnas Aasyn vendte hun sine Øjne didop, hvor hun engang skulde takke ham. Hendes Hænder foldede sig, og sank i Skjødet. Jeg troede, hun havde glemst min Nærverelse.

Dog ikke længe; hun tog atter ved.

»Det var den samme, som drog mig op af Vandet. Han førte et Handelskib; men endnu i dette Øjeblik veed jeg ikke, om han var en Engellænder, eller af et andet nordligt Folk; thi hans Modersmaal forstod jeg ikke. Men hans sidste Velgjerning imod mig var ligesaa stor som den første. Strax den næste Dag købte han mig ordentlige Klæder, tog mig med sig til en Villa i Nærheden af Livorno, og forestillede mig for nogle der boende Damer; blandt hvilke den yngste modtog mig med særdeles Godhed; og da jeg havde fortalt hende det sørgelige Brudstykke af mit korte Levnetsløb, spurgte hun, om jeg vilde blive hos hende? De kan vist forestille dem, at jeg i Førstningen vægrede mig, og ikke vilde skilles fra Captainen. Dog snart overbeviste begge mig om, at dette ingeniunde gik an. Jeg blev. Han rejste. Jeg saae ham aldrig mere. –«

»Denne Dame er min Opdragerinde. Jeg kunde dengang være ti eller elleve Aar, men havde hverken lært at læse eller at skrive; Religionen var mig aldeles fremmed. Hun underviste mig selv i Alt; og saaledes indhentede jeg snart det forsømte, ligesaameget af Kjerlighed til hende som af egen Lærelyst. Ja, min Herre! Gud beskikkede hende til Moder for den forældreløse. O, denne min anden Moder er – De gjetter det allerede – Comtessen her – og –« her rejste hun sig – »nu kjender De, Hr. Rector! Styrken og Helligheden af et Baand, som De vist er for ædel til at ville opløse.«

Ogsaa jeg rejste mig; kyste med taus Ærbødighed hendes Haand, hvilket hun ikke forholdt mig og vendte tilbage til mit Værelse.

Jeg følte nu alt for vel, at jeg maatte frasige mig den skønne Alice, og bekæmpe min Lidenskab; og at det første Skridt hertil var en snar-